I Aretha va cridar: “«Hallelujah!»”

Apoteòsic: una sola paraula per descriure el concert de la Black Music Big Band (BMBB), diumenge al vespre a la sala Montsalvatge –la gran, plena fins a l'últim seient– de l'Auditori de Girona, dins del 18è Black Music Festival [http://blackmusicfestival.com] . Es tractava d'homenatjar la reina Aretha Franklin, única monarca reconeguda per aquest “festival republicà” i, al mig de les merescudes ovacions finals, amb tot el públic dempeus, era suggeridor evocar la imatge d'Aretha cridant, emocionada, des del cel: “Hallelujah!”.

El Girona Aretha Franklin Tribut va ser un concert molt complert, amb 18 temes interpretats en dues hores –tots temes convertits en clàssics per la veu d'Aretha excepte el trepidant What I'd say, de Ray Charles– i canvis continuats a l'escenari que no van afectar gens el dinamisme d'una proposta amb tres potes principals: la mateixa Black Music Big Band (músics de 15 a 25 anys, aproximadament), dirigida en la part instrumental per Adrià Bauzó i en la vocal per Nuri Mancebo; la Black Music Big Band Junior (de 9 a 14 anys), que es va sumar als seus majors per interpretar un parell de temes –(You make me feel like) A natural woman i Respect, ni més ni menys, i que bé que ho van fer!– i, per completar la festa, diversos col·laboradors que van posar de manifest l'alt nivell assolit per la música negra –el soul, el blues, el funk...– a les comarques gironines en els últims anys: en la part vocal, intèrprets tan versàtils en els seus respectius estils com ara Paula Grande, Marina BBface, David Mauricio, Vícto Branch, Sara Terraza, Gaspar i Alverd Oliva; en la instrumental, Nito Figueras al piano –també és un dels set arranjadors que han col·laborat en el projecte– i Gerard Pakits Guitar Brugués, membre de Bigblack Rhino, com Nuri Mancebo. Ella va protagonitzar la primera sorpresa de la vetllada, quan va aparèixer entre el públic mentre començava a sonar el tema inaugural, l'explosiva Baby I love you, de la gran collita del 1967, el mateix any que Aretha va publicar Respect, Natural woman i Chain of fools.

La festa va continuar amb What I'd say, interpretada apassionadament per Teo Larrosa, mentre les seves companyes de la BMBB li feien unes potents rèpliques corals. Després també algunes d'elles van tenir els seus moments solistes: Nina Pagès, a la balada I've been loving you too long, d'Otis Redding; Núria Fossas, a Evil gal blues, i Sandra Romero, a Bridge over trouble waters, de Simon & Garfunkel. Va ser una bona ocasió per comprovar que la BMBB no és només un gran planter d'instrumentistes, sinó també de veus joves amb un gran futur en perspectiva.

I així es van anar alternant amb naturalitat les veus joves o molt joves amb les més experimentades: Paula Grande reedificant The house that Jack built; Marina BBface tornant als registres de la seva època amb The Pepper Pots (You're all I need to get by, un clàssic amb el segell de Motown); David Mauricio recuperant també les seves negrituds amb Don't play that song (You lied); el temperamental Víctor Branch amb un Ain't no way arranjat a la seva mida per Bauzó; Sara Terraza superant amb nota el repte de Chain of fools, i el mateix es podria dir de Gaspar i la seva respectuosa interpretació de (Sweet sweet baby) Since you've been gone i d'Alverd Oliva, reforçant amb la seva guitarra la potència de Rock Steady, una composició d'Aretha, que, com es va recordar al llarg del concert, va brillar també com a autora, pianista i, fora i dins de l'escenari, com una gran activista en la defensa dels drets civils. L'homenatge a la reina (“Ella es va guanyar aquest títol, no com d'altres”) va acabar amb Won't be long, cantada per Mancebo, i tots els artistes omplint literalment l'escenari amb Think (“Freedom!”) i un final d'exaltació gospel: How I got over. Simplement, gloriós.

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 05-03-2019, Pàgina 47

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1564454-i-aretha-va-cridar-hallelujah.html